

Китоби Дониёл — Рақами яксаду чилу чор

Аҳамияти нубувватию фурӯпошию Ҳизби Демократ дар Иёлоти Муттаҳидаи Амрико

Jeff Pippenger

2024-03-18

Фурӯпошии ҳизби Демократӣ дар Иёлоти Муттаҳида мавзӯи мушаххаси пешгӯии Китоби Муқаддас аст. Он яке аз хусусиятҳои пешгӯишавандаест, ки бо президенти ҳаштум ва охири Иёлоти Муттаҳида алоқаманд аст. Он бо равандҳои пешгӯишавандаи ба сари тасвири ҳайвони ваҳшӣ гардонидани президенти ҳаштум, ки аз ҷумлаи ҳафт аст, иртибот дорад. Тасвири ҳайвони ваҳшӣ дар ҷаҳон дучанба аст, вале ҳамзамон сегона низ ҳаст. Он аз он ҷиҳат дучанба аст, ки иттиҳоди Калисо ва Давлатро ифода мекунад, аммо аз он ҷиҳат сегона аст, ки аз даҳ подшоҳ (хунари давлатдорӣ) таркиб ёфтааст, ки онҳоро подшоҳи аввалиндараҷа (хунари калисодорӣ) роҳнамоӣ мекунад. Он ҳайвонро як сар савор мешавад ва бар он ҳукм меронад, ва он сари ҳаштум аст, ки аз ҷумлаи ҳафт мебошад.

Сурати ҳайвон дар Иёлоти Муттаҳида дучиҳата аст, вале ҳамзамон сечихата низ ҳаст. Он аз ин ҷиҳат дучиҳата аст, ки иттиҳоди калисо ва давлатро ифода мекунад; аммо аз ин ҷиҳат сечихата аст, ки аз шоҳи ҷумҳуриҳои муртад (хунари давлатдорӣ) таркиб ёфтааст, ки онро шоҳи протестантии муртад (хунари калисодорӣ) роҳнамоӣ мекунад. Бар он ҳайвон як сар савор аст ва бар он ҳукм меронад, ва он ҳамон сари ҳаштум аст, ки аз ҷумлаи ҳафт аст.

Сар, дар ҳар ду ҳолат, як диктатори комили мутлақ аст. Мухите, ки дар он диктатураи ӯ ба таври равшан тасвир мегардад, ҳамон хатти таърих аст, ки дар он ҳайвони заминӣ чун аждаҳо сухан мегӯяд, зеро «сухан гуфтан» хусусияти асосии ҳайвони заминӣ мебошад. Ӯ дар солҳои 1776, 1789, 1798, 1863, 2001, 2021 сухан гуфт ва боз ҳам ба зудӣ сухан хоҳад гуфт, вақте ки сурат дар қонуни якшанбеи наздиқулвукӯъ пурра ташаккул ёбад.

Дар рӯзҳои Павлус, сирри шарорат, ки ҳамон қудрати папагӣ буд, аллакай дар амал буд, вале онро аждаҳои Руми бутпараст бозмедошт. Дар солҳои 1798 ва 1799, аждаҳо одами гуноҳро аз қудрат дур кард, аммо дар соли 1989, папаи Рум аждаҳои Иттиҳоди Шӯравиро мағлуб намуд. Тамоми таърихи нубувватӣ, то ба охир, папагиро ҳамчун дар ҷанг бо аждаҳо тасвир мекунад. Папаи Рум ҳамон мустабидест, ки бояд дар айёми охир ҳамчун сари иттиҳоди шариронаи сечонибаи аждаҳо, ҳайвон ва набии козиб боло бурда шавад. Хоҳар Уайт гуфтааст: «зери як сар, қудрати папагӣ», ва Забурнавис низ он даҳ подшоҳро муайян мекунад, ки сари ҳаштумро, ки аз ҷумлаи ҳафт аст, боло мебардоранд.

Зеро, инак, душманони Ту шӯриш бардоштаанд; ва онҳое ки аз Ту нафрат доранд, сар бардоштаанд. Онҳо бар зидди қавми Ту машварати маккорона кардаанд, ва бар зидди маҳбубони ниҳонии Ту машварат оростаанд. Онҳо гуфтаанд: «Биёед, ва онҳоро аз миллат будан маҳв кунем, то ки номи Исроил дигар ба ёд оварда нашавад». Забур 83:2–4.

Вақте ки Иёлооти Муттаҳида сурати ҳайвонро ташкил медиҳад, он аз рӯи табиат сечихата хоҳад буд ва ҳамчунин дучихата. Он иттиҳоди дучихатаи ҳилагарии калисой ва ҳунари давлатдорӣ хоҳад буд, аммо бар он низоми сиёсӣ як сар ҳукмронӣ хоҳад кард. Президенти ҳаштум бар сурати ҳайвон ҳукмронӣ карда, бар он савор хоҳад шуд. Президенти ҳаштум, ки аз ҷумлаи ҳафт президенти пешин аст, охирин президенти подшоҳии «шашум»-и нубуввати Китоби Муқаддас мебошад, ва ӯ ҳамчун президенти «шашум» захми марговари худро гирифта буд.

Марди пешгӯишудаи гуноҳ дар тамоми таърихи худ бо аждаҳо дар ҷанг будааст. Доналд Трамп он подшоҳи сарватманд аст, ки аждаҳои ҷаҳонгароиро ба шӯр овард, ва аз ҳамаи замоне ки бори аввал нияти худро барои номзад шудан ба мақоми президентӣ 16 июни соли 2015, дар Trump Tower дар шаҳри Нью-Йорк, эълон кард, пайваста дар ҷанги сиёсӣ, иҷтимоӣ ва фалсафӣ бо қувваҳои аждаҳо қарор доштааст; ҳамаи шаҳре, ки дар он Бурҷҳои Дугона 11 сентябри соли 2001 фурӯ рехтанд, ва ҳамаи шаҳре, ки дар он Freedom Tower, ки ҷойгузини Бурҷҳои Дугона гардид, 3 ноябри соли 2014 расман ифтитоҳ ёфт.

Дар қонуни якшанбеи ба наздикӣ оянда, издивоҷи байни Масеҳ ва яксаду чилу ҷаҳор ҳазор ба камол мерасад, ва зинои байни ғоҳишаи Рум ва подшоҳони замин дар издивоҷи қалбақӣ ба анҷом мерасад. Дар он қонуни якшанбе, он дугоник аз боғи Адаи ҳар ду боло бардошта мешаванд, ва ҳамзамон аз ҷониби як тақлиди қалбақӣ мавриди ҳамла қарор мегиранд. Он ду муассисаи дугоник издивоҷ ва шанбеи рӯзи ҳафтум мебошанд.

«Ҳангоме ки фарисиён баъдтар Ёро дар бораи ҷоиш будани талоқ пурсон шуданд, Исо шунавандагони Худро ба ниҳоди издивоҷ, чунон ки ҳангоми офариниш муқаррар гардида буд, бозгардонд. Ё гуфт: “Ба сабаби саҳтдилии дилҳои шумо” Мусо “ба шумо иҷозат дод, ки занҳои худро талоқ диҳед; вале аз ибтидо чунин набуд.” Матто 19:8. Ё онҳоро ба рӯзҳои мубораки Адаи ишора кард, вақте ки Худо бар ҳамаи ҷаҳон ҳукм кард, ки “басо неқӯ” буданд. Он гоҳ издивоҷ ва шанбе пайдоиши худро гирифтанд — ду ниҳоди ҳамзод барои ҷалоли Худо ва ба манфиати башарият. Он гоҳ, вақте ки Офаридгор дастҳои он ҷуфти муқаддасро дар ақди никоҳ ба ҳам пайваст ва гуфт, ки мард “падар ва модари худро тарк карда, ба зани худ хоҳад пайваст; ва ҳар ду як тан хоҳанд шуд” (Ҳасӣ 2:24), Ё қонуни издивоҷро барои ҳамаи фарзандони Одаи то анҷоми замони эълон кард. Он ҷизе ки Худӣ Падари Азали неқӯ эълон намуда буд, қонуни олии баракат ва рушди инсон буд». Thoughts From the Mount of Blessings, 63.

Иттиҳоди сегонае, ки дар он протестантизми муртад, рӯҳонигарӣ ва католикизм дар қонуни якшанбе даст ба ҳам медиҳанд, як сохтакории он ақди никоҳ дар Адаи аст, ки дар он «Офаридгор дасти он ҷуфти муқаддасро дар пайванди никоҳ ба ҳам пайваст». Дар қонуни якшанбе ду ниҳоди ҳамто — Никоҳ ва Шанбе — боло бардошта мешаванд ва ҳамзамон беҳурмат мегарданд. Таърихи муҳрғузурӣ замоне оғоз ёфт, ки Бурҷҳои Дугона фурӯ рехтанд, ва он таърих замоне ба анҷом мерасад, ки ду ниҳоди ҳамто — Никоҳ ва Шанбе — боло бардошта шаванд. Дар миёни он таърих Бурҷи Озодӣ дар соли 2014 бахшида шуд, ва барангехтани ҷаҳонишавӣ аз ҷониби Трамп дар соли 2015 аз Бурҷи Трамп оғоз гардид.

Бурҷҳои дугона ҳамчун сарзанише бар зидди муҳаббати пулпарастонаи ҷаҳонигароён фурӯ рехта шуданд, ва Бурҷи Озодӣ таҷассуме аз исёни Нимрӯд бар зидди Худои Осмон ва ҳукме аст, ки Ё бо тӯфон оварда буд, ҳамон гуна ки Бурҷи Озодӣ рамзе бар зидди ҳукми Худо аз 11 сентябри соли 2001 мебошад.

«Рӯзе, вақте ки ман дар шаҳри Нью-Йорк будам, дар фасли шаб ман даъват шудам, ки биноҳоро бубинам, ки ошёна бар ошёна сӯи осмон боло мерафтанд. Ба ин биноҳо қафолат дода мешуд, ки аз оташ эминанд, ва онҳо барои ҷалоли соҳибон ва бинокорони худ барпо карда мешуданд. Ин биноҳо ҳар чи болотар ва боз ҳам болотар қомат меафрохтанд, ва дар онҳо гаронбаҳотарин мавод ба қор бурда мешуд. Онҳое ки ин биноҳо ба онҳо тааллуқ доштанд, аз худ намерсиданд: “Чӣ гуна мо метавонем Худоро беҳтарини ҷалол диҳем?” Худованд дар андешаҳои онҳо набуд.»

«Ман фикр кардам: “Эй кош, онҳое ки чунин воситаҳои худро сарф менамоянд, метавонистанд роҳи худро ҳамон гуна бубинанд, ки Худо онро мебинад! Онҳо биноҳои бошукӯҳ барпо месозанд, вале банақшагирӣ ва тадбирҷӯии онҳо дар назари Ҳокими коинот чӣ қадар аблаҳона аст. Онҳо бо тамоми қувваҳои дил ва ақл намеомӯзанд, ки чӣ гуна метавонанд Худоро ҷалол диҳанд. Онҳо аз назар дур кардаанд ҳаминро — вазифаи аввалини инсон.”»

«Ҳангоме ки ин биноҳои бошукӯҳ қомат меафрохтанд, соҳибонашон бо ғурури пур аз такаббур шодӣ мекарданд, ки маблағе доранд, то онро барои қонсӣ гардондани нафси худ ва барангехтани ҳасади ҳамсоягонашон ба қор баранд. Қисми зиёди он маблағе, ки онҳо ба ин тарз сарф мекарданд, тавассути ситам, тавассути фишор овардан бар камбағалон ба даст оварда шуда буд. Онҳо фаромӯш карданд, ки дар осмон ҳисоби ҳар муомилаи тичоратӣ нигоҳ дошта мешавад; ҳар додугирифтӣ ноодилона, ҳар амали фиребқорона, дар он ҷо сабт гардидааст. Замоне меояд, ки одамон дар фиреб ва гарданфарозии худ ба ҳадде хоҳанд расид, ки Худованд дигар ба онҳо иҷозати аз он гузаштан нахоҳад дод, ва онҳо хоҳанд омӯхт, ки барои таҳаммулпазирии Яхува ҳадде вучуд дорад». Testimonies, volume 9, 12.

Исёни ба воситаи бурҷи Намруд ифодаёфта бар зидди ҳукми тозаи Худо — Тӯфон — буд, ва он исёни бонқдорони глобалистро бар зидди ҳукми тозаи Худо рамзӣ пешакӣ нишон медод. Озодӣ, чунон ки дар луғати глобалист муайян мешавад, тамоман муҳолифи озодии Китоби Муқаддас аст. Озодӣ дар луғати аждаҳо фисқу фучур аст, ки бо бадахлоқии Инқилоби Фаронса рамзгузорӣ шудааст.

«“Шаҳри бузург”, ки шохидон дар кӯчаҳои он кушта мешаванд ва ҷасадҳои онҳо дар он ҷо меҳобанд, “ба таври рӯҳонӣ” Миср аст. Аз миёни ҳамаи халқҳое, ки дар таърихи Китоби Муқаддас зикр шудаанд, Миср аз ҳама ҷасуронатар вучуди Худои зиндаро инқор кард ва ба аҳкоми Ё муқовимат намуд. Ҳеҷ подшоҳе ҳаргиз ба ошқоротарин ва худсаронатарин исён бар зидди ҳокимияти Осмон чуръат накардааст, чунон ки подшоҳи Миср кард. Вақте ки паёмро Мусо ба номи Худованд ба ӯ расонид, фиръавн бо такаббур ҷавоб дод: “Худованд кист, ки ман ба овози Ё гӯш диҳам ва Исроилро раҳо кунам? Ман Худовандро намениносам, ва низ Исроилро раҳо нахоҳам кард.” Хуруҷ 5:2, A.R.V. Ин аст беҳудой, ва халқе, ки бо Миср намояндагӣ мешавад, чунин инқори монанди

даъвоҳои Худои зиндари баён хоҳад кард ва рӯҳи монанди беимонӣ ва саркашӣ зоҳир хоҳад намуд. “Шаҳри бузург” ҳамчунин “ба таври рӯҳонӣ” ба Садӯм монанд карда мешавад. Фосиқии Садӯм дар шикастани қонуни Худо махсусан дар айёшӣ зоҳир мегардид. Ва ин гуноҳ низ мебоист хусусияти барҷастаи халқе бошад, ки мушаххасоти ин навиштаро ба амал меовард.»

«Пас, мувофиқи суҳанони пайғамбар, андаке пеш аз соли 1798 қуввае бо аслу сиришти шайтонӣ бармехост, то бар зидди Китоби Муқаддас ҷанг кунад. Ва дар он заминҳои шаҳодати ду шӯҳиди Худо ба ин тарз хомӯш карда мешуд, беҳудой-и фиръавн ва фисқу фучури Садӯм ошкор мегардид.

«Ин пешгӯӣ дар таърихи Фаронса ба таври бисёр дақиқ ва шигифтангез иҷрои комил ёфтааст. Дар айёми Инқилоб, дар соли 1793, “ҷаҳон бори аввал шунид, ки маҷлисе аз одамоне, ки дар доираи тамаддун таваллуд ёфта ва тарбия дида буданд, ва ҳаққи идора кардани яке аз беҳтарин миллатҳои Аврупо ба худ нисбат медоданд, овози муттаҳиди худро баланд карданд, то муқаддастарин ҳақиқатеро, ки ҷони инсон қабул мекунад, инкор намоянд ва яқдилона аз эътиқод ба Худо ва парастиди Ӯ даст кашанд.” —Сэр Уолтер Скотт, *Life of Napoleon*, ҷ. 1, б. 17....»

«Фаронса ҳамчунин он ҳислатҳоро зоҳир кард, ки махсусан Садӯмро фарқкунанда мегардониданд. Дар айёми Инқилоб ҳолате аз пастравии ахлоқӣ ва фасод ба таври ошкоро падида буд, монанди он ки ҳалокатро бар шаҳрҳои ҳамворӣ овард. Ва муаррих беимонӣ ва фисқу фучури Фаронсаро, ҷунон ки дар пешгӯӣ омадааст, яқҷо баён мекунад: «Бо он қонунҳое, ки ба дин таъсир мерасониданд, аз наздик иртибот дошт он қонуне, ки пайванди никоҳро — муқаддастарин аҳде, ки инсонҳо метавонанд бубанданд ва пойдории он аз ҳама бештар ба таҳкими ҷомеа меаҷомад, — ба ҳоли як қарордоди сирф шаҳрвандии дорои хусусияти муваққатӣ фурӯ овард, ки ҳар ду шахс метавонистанд онро бо ихтиёри худ бибанданд ва ҳар гоҳ бихоҳанд, барҳам диҳанд.... Агар девон худ ба ҷустуҷӯи роҳе бармехостанд, то ба муассиртарин шакл ҳар он чи дар зиндагии ҳонаводагӣ гиромӣ, зебо ва пойдор аст, нобуд созанд, ва ҳамзамон кафолате ба даст оранд, ки он фасоде, ки мақсади падида овардани он буд, аз як насл ба насли дигар идома ёбад, онҳо наметавонистанд нақшае муассиртар аз ҳорӣ бахшидани никоҳ ихтироъ намоянд.... Софи Арну, ҳунарпешае, ки ба суҳанони зарифонаи худ машхур буд, никоҳи ҷумҳуриявиро «сакраменти зино» номид». —Scott, vol. 1, ch. 17.»

«Муборизаи Азим», 269, 270.

Манораи Озодӣ дар шаҳри Нью-Йорк, ки дар соли 2014 бахшида шуд, на танҳо исёни манораи Намрудро ифода мекунад, балки ҳамчунин рамзи таърифи озодии ҷаҳониёнгароён аст, ҷунон ки он дар тарғиби ҳаракати беҳаёи LGBTQ+ зоҳир мегардад, ки исён бар зидди шарияти Худоро намояндагӣ мекунад. Озодии ҳақиқӣ комилан муқобили он чизест, ки он манора ифода мекунад, аммо як усули классикӣ фиреб, ки пайравони аждаҳо ба кор мебаранд, аз нав таъриф кардани калимаҳо ва ибораҳо барои ба вучуд овардани ҳулосаҳои нодуруст мебошад. Аждаҳо вакили классикӣ аст, ва ӯ ҳунарманди суҳанест, ки забонро таҳриф мекунад, то натиҷаҳои шарирона ба вучуд орад. Аммо маънои ҳақиқии калимаи «озодӣ» он озодӣ нест, ки бо бетартибии Antifa ё бо беҳаёгӣ, ки инқилоб дар Фаронса онро

рамзӣ кардааст, ифода мешавад.

«Ҳар як чоне, ки худро ба Худо супурдан намехоҳад, зери ҳокимияти қувваи дигар қарор дорад. Ў аз он худ нест. Шояд аз озодӣ сухан гӯяд, аммо дар ғуломии пасттарин қарор дорад. Ба ӯ иҷозат дода намешавад, ки зебоии ростиро бубинад, зеро зехни ӯ зери назорати Шайтон аст. Дар ҳоле ки худро бо он тасаллӣ медиҳад, ки гӯё мувофиқи ҳукми андешаи худ амал мекунад, ӯ иродаи мири зулмотро итоат менамояд. Масеҳ омад, то занҷирҳои ғуломии гуноҳро аз ҷон бишканад. “Пас, агар Писар шуморо озод кунад, шумо дар ҳақиқат озод хоҳед буд.” “Қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ” моро “аз қонуни гуноҳ ва мамот” озод мекунад. Румиён 8:2.»

«Дар кори фидия ҳеҷ маҷбурият вучуд надорад. Ҳеҷ гуна қувваи беруна ба кор бурда намешавад. Зери таъсири Рӯҳи Худо, инсон озод гузошта мешавад, то интиҳоб кунад, ки ба кӣ хизмат хоҳад кард. Дар он тағйироте ки ҳангоми таслим шудани ҷон ба Масеҳ ба амал меояд, олитарин маънои озодӣ вучуд дорад. Берун рондани гуноҳ амали худи ҷон аст. Дуруст аст, ки мо ҳеҷ қудрате надорем, ки худро аз зери тасаллут ва назорати Шайтон озод кунем; аммо вақте ки мо орзу мекунем, ки аз гуноҳ озод гардем, ва дар ниёзи бузурги худ барои қудрате, ки берун аз мо ва болотар аз мост, фарёд мебардорем, қувваҳои ҷон аз неруи илоҳии Рӯҳулқудс саршор мегарданд, ва онҳо ба амрҳои ирода итоат мекунанд, то иродаи Худоро ба ҷо оваранд». Орзуи асрҳо, 466.

Озодие, ки онро Бурчи Озодӣ таҷассум мекард, айшу бевандубории Инқилоби Фаронса ва исёни Нимруд буд. Соли баъдӣ, дар Бурчи Трамп, сарватмандтарин президент аз соли 1989 инҷониб номзадии худро эълон кард, ки он ҷаҳонигароёнро ба шӯр меовард. Дар ҳамон сол никоҳи ҳамчинсгароён дар Иёлоти Муттаҳида дар сатҳи федералӣ тасдиқ карда шуд, чунонки дар инқилоби Фаронса низ шуда буд, вақте ки онҳо никоҳро ба «танҳо як қарордоди шахрвандии дорои хусусияти муваққатӣ» табдил доданд.

Чанг миёни аждаҳо ва сарватмандтарин президент оғоз гардид. Нобудшавии Бурҷҳои Дугона бо ламси қудрати Худо оғози вақти муҳригузорӣ ва омадани ҳайвони исломӣ аз вартаи беҳадро нишон дод. Ҳангоми бахшидани Бурҷҳои Озодӣ дар миёни он таърихи нубувватӣ, омадани ҳайвони атеизм аз вартаи беҳад ишора карда мешавад. Акнун сукути ду муассисаи шанбе ва издивоҷ, ки дар Боғи Адан барқарор шуда буданд, анҷоми вақти муҳригузорӣ ва омадани ҳайвони сеюм, яъне ҳайвони католикӣ, аз вартаи беҳадро нишон медиҳанд.

3 ноябри соли 2020 Трамп захми марговари сиёсӣ гирифт, чунон ки папство дар соли 1798 захми марговар гирифта буд. Ин захмро дар соли 1798 Фаронсаи айнӣ расонд, ва дар соли 2020 Фаронсаи рӯҳонӣ.

Ва ҳангоме ки шаҳодати худро ба анҷом расонанд, он ҳайвоне ки аз вартаи беҳад поён мебарояд, бар зидди онҳо чанг хоҳад кард, ва бар онҳо ғолиб хоҳад омад, ва онҳоро хоҳад кушт. Ва ҷасадҳои мурдаи онҳо дар кӯчаи он шаҳри бузург хоҳад афтод, ки ба маънои рӯҳонӣ Садум ва Миср номида мешавад, ҳамон ҷое ки Худованди мо низ маслуб гардида буд. Ваҳй 11:7, 8.

Дар «Муборизаи Бузург», Хоҳар Уайт Фаронсаро «он шахри бузурге, ки Худованди мо дар он маслӯб карда шуд» муайян месозад.

«Пас, мувофиқи суханони пайғамбар, андаке пеш аз соли 1798 қуввае бо сарчашма ва хусусияти шайтонӣ бармеҳост, то бар зидди Китоби Муқаддас ҷанг кунад. Ва дар замине ки шаҳодати ду шоҳиди Худо ба ин тарз хомӯш карда мешуд, беҳудоии Фиръавн ва фиску фучури Садӯм зоҳир мегардид.» «Муборизаи Бузург», 270.

Ҳангоми ба зудӣ ҷорӣ шудани қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида, сурати ҳайвон ба таври комил шакл хоҳад гирифт, ва онҳое ки сурати Масеҳро ба таври комил шакл додаанд, ҳамчун байрақи Худо боло бардошта хоҳанд шуд. Ҳамчун байрақ, онҳо шанбеи рӯзи ҳафтумро ҳимоят хоҳанд кард ва адолати Масеҳро ба ҷаҳон муаррифӣ хоҳанд намуд. Адолати Масеҳ танҳо тавассути пайваст шудани Илоҳият бо инсоният ба анҷом мерасад, ва дар дохили ин ҳақиқати бузург, ки ҳамчун асрор муайян шудааст, муассисаи издивоҷ боло бурда мешавад. Байрақ шанbero ва муассисаи ҳамтои он, яъне издивоҷро, намояндагӣ мекунад.

Зеро шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сари калисо аст; ва Ё Насотдиҳандаи бадан мебошад. Пас, ҳамон тавре ки калисо ба Масеҳ итоат мекунад, занон низ бояд дар ҳар чиз ба шавҳарони худ итоат намоянд. Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ низ калисоро дӯст дошт ва Худро барои он таслим намуд, то онро муқаддас гардонад ва бо шустани об ба воситаи калом пок созад, то онро назди Худ ҳамчун калисои пурҷалол тақдим намояд, ки на доғе дошта бошад, на чин, ва на чизе монанди ин, балки муқаддас ва беайб бошад. Ҳамин тавр мардон низ бояд занони худро мисли бадани худ дӯстдоранд. Касе ки зани худро дӯст медорад, худро дӯст медорад. Зеро ҳеҷ кас ҳаргиз ҷисми худро бад надидааст, балки онро меҳӯронад ва парвариш мекунад, чунон ки Худованд калисоро; зеро мо аъзои бадани Ё ҳастем, аз ғӯшти Ё ва аз устухонҳои Ё. Аз ин сабаб одам падару модари худро тарк карда, ба зани худ хоҳад пайваст, ва он ду як тан хоҳанд шуд. Ин сирри бузург аст; лекин ман дар бораи Масеҳ ва калисо сухан мегӯям. Эфсӯсиён 5:23–32.

Нишон рамзи ду муассисаи ҷуфти Шанбе ва Никоҳ аст, ва никоҳ иттиҳоди Илоҳиятро бо башарият ифода мекунад. Сирри он никоҳ калисои Ёро ифода менамояд, ки маъбади Ёст.

«Манора рамзи маъбад буд». Орзуи Асол, 596.

Дар оғози замони мӯҳргузори Бурҷҳои Дугона фурӯ рехтанд; дар миёнаи замони мӯҳргузори, ду «бурҷ», ки раванди чудо кардани ду табақаро (барои ҳар ду шох) намояндагӣ мекарданд, муайян гардиданд; ва дар анҷоми замони мӯҳргузори, Бурҷҳои Дугонаи маъбади Худо ва шанбеи Ё ҳамчун парчае барои халқҳо барафрошта хоҳанд шуд.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Зеро ки рӯзи Худованди лашкарҳо бар ҳар як мағруру сарбаланд, ва бар ҳар як боло бардошташуда хоҳад омад; ва ӯ паст карда хоҳад шуд. Ва бар ҳамаи арзҳои Лубнон, ки баланд ва боло бардошта шудаанд, ва бар ҳамаи булутҳои Бошон, Ва бар ҳамаи кӯҳҳои баланд, ва бар ҳамаи теппаҳои боло бардошта, Ва бар ҳар бурҷи баланд, ва бар ҳар

девори истехкомшуда, Ва бар ҳамаи киштиҳои Таршиш, ва бар ҳамаи суратҳои хушнамо. Ва сарбаландии инсон ҳам хоҳад шуд, ва такаббури одамон паст карда хоҳад шуд; ва танҳо Худованд дар он рӯз сарафроз хоҳад буд. Ва бутҳоро Ё тамоман аз миён хоҳад бурд. Ва онҳо ба шикофҳои сахраҳо ва ба ғорҳои замин хоҳанд даромад, аз тарси Худованд ва аз ҷалоли азамати Ё, ҳангоме ки Ё бархезад, то заминро ба сахтӣ биларзонад. Дар он рӯз одам бутҳои нуқрагини худ ва бутҳои тиллоии худро, ки ҳар яке барои сачда кардан ба онҳо барои худ сохта буд, ба мушҳои кӯр ва ба кӯршабпаракон хоҳад партофт; То ба шикофҳои сахраҳои пора-пора дарояд, аз тарси Худованд ва аз ҷалоли азамати Ё, ҳангоме ки Ё бархезад, то заминро ба сахтӣ биларзонад. Аз инсон, ки нафасаш дар бинии ӯст, даст кашед; зеро ӯро ба чӣ метавон эътибор кард? Ишаё 2:12–22.

Некӯии ман ва қалъаи ман; бурчи баланди ман ва наҷотдиҳандаи ман; сипари ман ва Ё, ки бар Ё таваккал мекунам; Он ки қавми маро зери дасти ман мутеъ мегардонад. Забур 144:2.